

שמעת במיטה, להבות בים

רבבות אורחי המדינה, ששכבו במיטותיהם, מדדו את חומם העולה, השתעו לו וקינחו חוטמם במספחות רטובות. הרי תה זאת אחת ממגפות השפעת החזקות ביותר, שעברו בשנים האחרונות על המדינה. החולים יכלו להאזין בשקט לרדיו, שסיפר על הצלחותיה של ישראל במשחקי ההצעות של לייקסאכסס, אשר רק הרדיו הישראלי נתן להן פרסומת. השבועונים האמריקאים החשובים לא הזכירו; ועל הרפתקאותיו המשתתפות של ראש הממשלה בכסאו של אליהו הנביא, ולידיעות עצובות יותר: האש שפרצה באניה "מארי דינגונוף", בלב ים, והתנגשות "קדמה" בשירי "פטריה" המוסמיות חוליה נוספת בישראל המסתורית של אסונות ימיים ישראלים.

סליחו של ראש הממשלה ולהבות האנייה הסיחו את הדעת מנאומו רבי-המשמעות של שרה-החוק בנסת (ראה להלן), בו ביטא במלים קודרות את אמונתו של מלחמת-העולם השלישית תפרוך, שאין ב"ידו לעשות מאומה כדי לרכוש ידידים במרחב הערבי לפני שהמדינה תנותק מן העולם במלחמה זו.

בדממה הדקה רחמו באולם הכנסת רק שתי אפשרויות: להציל את המדינה מיחרפת רעב כיום; אפשרות שניה, לקבל דולארים (טמאים ואימפריאליסטיים), שמי חירם הפוליטי והצבאי נרמז ע"י ביקור נימוסין בישראל של הגנרל הבריטי רוברטסון, ראה עתונות) או אפשרות חדשה, שגשמה בצורה זו בפעם הראשונה - הפסקת העליה.

המעמד השני

קרוב לבית החולים

שתי משפחות בנות עשר נפשות, משפחת שלום אולריך (אב אם ושלושה ילדים) ומשפחת שבתאי קרסי (5 נפשות, כולל תינוקות) עמדו השבוע וחילו לרגע, בו יתכנו לקרבנות התמוטטות. משרבי הים הציפו את ביתם הרעוע. הם באים והולכים אצל המוסדות המוסמכים, אבל התשובה היא: עוד אין מקום אחר עבורם... כשנטיים מן הדרך הראשית, ליד בית החולים הממשלתי הנקי ביפו, ומתרחקים לעבר חוף הים, מתגלה מחזה, שאינו הולם את הנוף המרהיב של חוף הים: עשרות בתים קטנים ורעועים, הדומים יותר להריסות מאשר משכן אדם. בין הריסות הבתים ותעלות שופכין פתוחות, המובילות לים, בין עכברושים ופגרי נבלות, מתגוללים ומשחקים עשרות ילדים קטנים בני כל הגילים.

בימים האחרונים, החלו גלי הים העזים להתנפץ לעבר תלי חרבות אלה. היו משפחות, שעזבו את בתיהם בחצות לילה, מפחד הגלים. אחרים נשארו להריק את המים וניסו להציל את מה שאפשר היה להציל. משפחות אולריך ושבתאי קרסי אינן היחידות המחזרות על פתחי האפור טרופוס, העיריה והמשטרה. אחרי אסון המפלול בשטח הגדול, החלו שוכני ה"שטח הקטן" לנסות להשיג לעצמם שיכון יותר בטוח.

בשעתו התריע העולם הזה (680) על האסונות האיומים, העלולים להתחולל ב"שטח הגדול", ואמנם החלו לפנות את השטח. הסכנה הנשקפת ליושבי השטח הקטן, היא גדולה פי כמה, מלבד סכנת התייבשות עקב הגשמים החזקים, קיימת הסכנה של נחשולי הים, שאינו יודע רחם. טוב שאנו גרים כלכך קרוב לבית חולים, אומרת אחת מבתות משפחת קרסי, "הנחשולים של הים מסוכנים".

המעמד השלישי

איהו יהודי

כשאברהם בן אברהם אבינו, ערבי בן דת משה, הנשוי לאשה עבריה, עבר את הגבול מן הממלכה היהודית לישראל כליות בתן בת ה-10, לא חלם, שהוא מתהו פתרון לבעיית היתחסים בין ישראל ועמי ערב.

תגלית זאת גילה ד"ר פון וייזל, 80% מחברי המערכת הצטרפו לרבות אורחי המדינה, הטקנים אפס ומודדים חזום.

מוותיקי הרחיוניסטים ומפקד סוללת תותח-ישראל בימי מלחמת העצמאות.

כותב ד"ר פון וייזל ב"חרות": טעו השלטונות הישראליים, שעצרו את הערבי היהודי ומגלים כנגדו חקירה. אם מאפי החוק את כניסתו האוטומטית של יהודי בשם רבינוביץ או זילברשטיין, מדוע לא יאפשר את כניסתו האוטומטית של יהודי בשם עבדאללה או אחמד-עלי? בקציר - האם "יהודים", כנושאי המדינה, הם גזע או דת?

ד"ר פון וייזל אימר בפרוש: יהודים הם כל המאמינים בדת משה. וכל זה

אברהם אבינו: לאחד את כל המדינות תחת שלטון יהודי, להפוך את הערבים למאמינים בדת משה. רק חור אחד נשאר בהצעת הד"ר פון וייזל: הערבים יתחכמו, יקבלו כולם את דת משה, יהיו אורחי המדינה היהודית-הסורית ויסקלו, כרוב, את היהודים המקוריים...

האגולה

פילה אל 200,000

במשך ארבעה שבועות פרחו ההתערבות בבית-לחיה. ערב ערב התכנסו תורשי הרובע העיראקי באולמים, ניהלו וייזל

יצחק אברהם, צ'ק 100 ל"א, אשתו, בנו (43 יום) נגבעת שחורה וסליח

כוחים סוערים, הגיעו כמעט לידי מכות. הניחושים: 85% "יבוא", 15% "לא יבוא". שקט ובוטח ישב מחולל הסערה: אברהם יצחק, סוחר עיראקי בן 42, שנאסר בבאגדאד בגלל נטיותיו הציוניות, נדר בכלא, כי אם יבוא לארץ ויליד בן, יהיה זה בן גוריון סנדקו! כשנולד הילד בבית-לחיה, נשלחה ההזמנה.

במשך 42 יום היתה נטושה מלחמת העצבים, עד שירדה המלומה ניצחת על

למה? כדי לפתור את בעיית מיליון הערבים, שיימצאו בתחומי מדינת ישראל אחרי רי שד"ר פון וייזל וידידיו ירחיבו את גבולותיה. (המשולש, עבר-הירדן ועוד). הם יחדלו להיות ערבים, ויהיו כולם "אברהם בן-אברהם אבינו".

החור בהצעה. מדינת ישראל, סבור ד"ר פון וייזל, אינה יכולה להתקיים. היא צריכה להתאחד עם סוריה, לבנון, עבר-הירדן. איך עושים זאת? הוא

"השטח הקטן", יפו. גלי הים וכנברושים

כל אומרי "לא יבוא": ביום ה-43 הופיע ב. ג. חבוש מגבעת שחורה ועסוף סליח, חיין לעיראקים המתמוגגים (כל משפחה: 8 קולות), אחרי שמסר את ההמחאה על 100 לירות, קיבל זר פרחים מבני לודג ובאגדאד, ישב על כסא אליהו הנביא ונשף את הילד על ברכיו.

הקרובים למקום שמו לב, שבשעת הניתוח הפנה ראש הממשלה את ראשו ברוב צניעות הצדה. העיר קומוניסט ציני מבין העולים האירופיים: הוא פויל לעבר 200,000 קולות העולים החדשים בבחירות הבאות.

בינתיים נזכר גם המוהל הצ'כי, יהודי שע בינהורן, כי זאת ברית המלה ה-500

רואה שלושה פתרונות. ראשית: הערבים והיהודים יהיו כולם סוציאליסטים ויתאחדו, ואז: יהודים פקחים כמו מיקוניס ישתלטו על כל העניין. ד"ר פון וייזל אינו אוהב את מיקוניס, לכן הוא פוטל את ההצעה.

הצעה שניה: הערבים הם עם שמי המאמין באיסלאם, היהודים הם עם שמי המאמין בדת משה. יש לפסול את שתי הדתות, ליצור עם שמי גדול אחד. גם הצעה זו אינה מתקבלת על דעתו של פון וייזל: הפקידים הערביים טובים מן הפקידים היהודים, והרוב הערבי לשעבר, ישתלט על המעוט היהודי לשעבר. נשאר רק הפתרון של אברהם בן

שלו, במחנה. מכיון שאיש לא יכול היה לבדוק את החשבון, זכה גם הוא לשפע ברכות.

הכנסת

הדולארים של הרצלגראד

בין אורחי הבית, המלא עד יצייעו, בלטו האלוף-הדיפלומט משה דיין, שתום עין, המקשיב בהקפדה ו"יועצו" של שרה-החוק, ראובן שילוח, מזולק הפנים - הנחשב, בעיני יודעי-דבר, המנהל האמתי של מדיניות-החוק הישראלית. קם לפניו משה שרת ומסר, במשך שעה ורבע, דו"ח על פעולות משלחת ישראל בעצרת החמישית של האו"ם.

להיות ילדים טובים. מי שסבור כי תפקידה של מדיניות-חוק לאמר למדינות הענק להיות ילדים טובים, להשמיע דברי תורה, שיוכרו ע"י העתונים הגדולים בעולם יכול היה לראות בדברי שרה-החוק רשימה של נצחונות: שני חוסי השני שעברו בכל גלגולי עמדתנו - שלילת התוקפנות ומאמץ ליישוב הסכסוך בשלום...

אולם מי שסבור, כי תפקיד מדיניות-החוק לשבור את חומת האחדות הערבית נגד ישראל, לרכוש ידידים במרחב ולהניח יסודות לשלום - לא מצא נחמה רבה בדברי שרה-החוק. הצלחות המשלחת בשטח זה, הקרוב למדינה יותר מאשר הרי השל של קוריאה: אפס.

סירובן העיוור והעקשני (של מדינות ערב) להודות בקיומו מבחינה מדינית, ולהשלים עמנו, עומד בעינו, בישר שרה-החוק בשלוות-נפש. לעומת זאת נצחון: "מזימתן האמתית של המשלחות הערביות... להיפטר מהמכשלה (הפליטים)... ולפוצץ את ישראל מבפנים" - נכשלה.

לא הזכיר שרה-החוק את העובדה, שמדינות ערב אינן מעונינות כלל להיפטר מפליטי פלסטין, מכיון שכספי-היועץ של או"ם מכניסים הן יקר לקופת המדינות הערביות.

הצד המימשל ביוזם בדברי שרה-החוק היה עצם המושג "ארצות ערב", שתי מלים בהן כלל בקלות את 27 מיליון התושבים של המרחב, עם כל ניגודיהם המדיניים, הלואמיים, הערתיים, המעמדיים והתרבותיים, כאילו היתה זאת חטיבה אחת, מאוחדת בהכרח. למרות הרמז הסתמי: "יתכן ויש בתיכם שוחרי שלום", לא הוציע כל הצעה קונקרטית, כיצד לפנות אל האופוזיציות והמחמרות הערביות, מה להציע להן, כיצד לגייס ידידים, כיצד למנוע בעד התפשטות הרעיון של הקמת מדינה ערבית אחידה, שתהיה אויבת-נצח לי מדינת ישראל (ראה במרחב).

הרי קוריאה, מדבר רפיה. גם 12 הח"כים, שקמו להביע את דעתם, היו מעונינים בהרי קוריאה, מרחק 8000 ק"מ, יותר מאשר בנעשה מעבר לגבול, מרחק 80 ק"מ, מלבד שמואל כ"ץ, איש הרוח הממושקף, שתבע, "איחוי קרעי המולדת", התנגד לתשלום פיצויים לפליטים הערביים - ודרש להתאחד עם שיחרי השלום היעריים (שיסכימו למסור לו את עבר-הירדן).

הרעים יעקב ריפטיין, איש מפ"ם: המדיניות (בענין קוריאה) מגבירה את בדידותנו בקרב עמי אסיה. הוסיף מיקוניס: הצפון קוריאים המותקפים היו זכאים ל-עבור את קורהוב ה-38, כשם שבן-גוריון פלש למצרים (רפיה, אל-עריש) או למסור לפי פקודת השגרירים האמריקאיים, ברגע שהיה באפשרותנו לשנות לגמרי את מהלך המלחמה ועתידי מדינת ישראל.

הפצצה האמתית הוטלה ע"י פרץ ברני שטיין, המוח השקט של הציונים הכלליים: "אינני יודע אם עליה ברגע זה מחוקת את עמדתנו או מחלישה אותה". היתה זו התביעה הגלויה-כמעט, הראשונה בהכנסת, להפסיק את העליה, המצטמקת לה, בתשאי וללא פרסומת, בזמן האחרון. בתום הסיבוב הראשון של הויכוח היה ברור: ישראל נמצאת, לפחות למעשה, במחנה המערבי, וכל עוד תשאר מנותקת מן המרחב, תשאר במחנה זה - פן תמות ברגע. כדברי ארן, מוכיח מפא"י: אם היה מותר לברית המועצות לקבל מארצות הברית 11 מיליארד דולארים טמאים ואימפריאליסטיים, כדי להגן על סטאלינג' רא, מדוע אסור לישראל לקבל 135 (המשך במדינה עמ' 10)